

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேசராமா நாயகம்

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி 3.

VOL. 3:

சுமோதல.

வருஷம்

பஞ்சுனிம்

பகுதி 3.

No. 3.

1926.

MARCH

&

APRIL

“தனக்குவனம்பில்லா தூன்றஞ்சேர்ந்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலைமாற்றலரிது” — தெய்வப்பலவர்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பொருளடக்கம்.

1. ஸ்ரீ திருவேங்கடமுனை யான் :- மு. இராகவையங்
கார், திருவல்லிக்கேணி. ... 65
2. மாறன் கோவை ஆராய்ச்சி :- ரெ. இராமையங்கார்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், கோபாலசமுத்திரம். 80
3. ஸ்ரீராமா நாயகித்தாந்தப்ரகாசிகை :- உபய
வேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி
காரப்பங்காடு. 89

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்—பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-] [தனிப்பிரதி அனா 4.
வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம். அக்கரை தேசங்களுக்கு 2-4-0
மதுரை, தெற்குமாரட்டை தெரு.

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீ:
அறிவிப்பு.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்பொழுது வெளியாகிய முன்றும் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாயை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ. சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வெண்டி தவர்கள் மறன்ன செலவிட வேண்டும். பத்திரிகைக்காகக் கட்டி அச்சாபிஸ். அவற்றிருப்பதால் பத்திரிகை கடைபிடிக்கிற விஷயத்தில் கீழ்ப்படவேண்டாம். பத்திரிகையின் பன்னாக்கப் பத்திராதிபர்ப்பல வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருந்தால்தலால் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தண்டப்பட்டதென்றிப் பிறிதில்லை. இலிபேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தார்த்துப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமளில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களால் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அனு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதாவது சங்கடிகர் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிமானம் நிப்பாக் கார்டி போடவேண்டும். சில சந்தா ரேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பிஸ் ஸி. பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவித்திக்குக் குறைவண்டாகிறது. இனிமேல் ரேயர்கள் இவ்வித கஷ்டத்தையுண்டிபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பிக் தங்கள் நண்பர்களுக்கும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விஸாசம்மாறும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விஸாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இதற்கெல் அடுத்த சந்தா கை பணிய விஸாசத்திற்கே போவ் லிடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்டரினும் சந்தா அப்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமய திவாகரம் ஆபீஸ்,

239. தெற்குமார்ட்நே தெரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேசாமா நஜர்யநம்:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந. குரோதனஸ் பங்குனிமீ பகுதி ந.
Vol. 3. March & April 1926. No. 3.

ஸ்ரீ திருவேங்கடமுடையான்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இம்மதுசையில் நடந்த தமிழ்ப் புலவர் கூட்டமொன்றில் பிரபலராயிருந்த தமிழ்ப்பண்டிதரொருவர், திருவேங்கடம் திருமாலுக்குரிய ஸ்தலமாகச் சொல்லப்படுவது பொருத்ததென்றும், முருகக்கடவுளுக்குக் அஹேது உரிமைபான தென்றும் தமிழிலுள்ள பழைய நூல்களின் ஆதாரங்களைக்கொண்டு உபநயசித்ததோடு பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தியுமிருந்தனர். அவர் கூறிய விஷயங்களைப்பெல்லாம் மறுத்து அக்காலத்தே 'வேங்கட நூஸன்' என்ற கைபெழுத்திட்டு அடியேன் ஒருவிஷயம் பத்திரிகைக்கு எழுதியிருந்தேன். ஆயினும், வைஷ்ணவரல்லாத தமிழ்ப் பண்டிதர் பலர் அவ்விஷயமாக இன்னும் அதிசங்கைகொண்டு எழுதியும் பேசியும் வருவதாலும் அவர்கள் கருத்துக்களை மாற்றுவதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் மேலுங் கிடைத்திருப்பதாலும் திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகத் தமிழ்நூல்களாற்றெரிந்த விஷயங்களைத்தொகுத்து இப்போது இப்பத்திரிகையிலாக வெளியிட முன்வந்தேன்.

பை. பண்டிதர், தம் கொள்கைகளை ஸ்தாபிப்பதற்காக எழுதிய காரணங்களின் சுருக்கம் அடியில் வருமாறு:—

(1) பிரானே இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் பாரிசத் தொடசான "வடவேங்கடம் தென்குமரி" என்பதற்குப்

ஸ்ரீ:
அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாயின முன்றும் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையுடைய அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறைபாக 6 ரூ. சந்தாப்பணத்தை முதலில் அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வேண்டாதவர்கள் முன்னரே தெரிவிக்கவிடவேண்டும். பத்திரிகைக்காகவே அச்சாபிஸ் வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்தில் கீழ்ப்படவேண்டா. பத்திரிகையின் பன்னாடாக்கப் பத்திராதிபர்பல வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருந்தால்தான் பத்திரிகை காலங்களில் வெளியாவதற்குத் தண்டப்பட்டதென்றிப் பிறிதில்லை. இனிமேல் அந்தக் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தாக்கட்குப் பத்திரிகை ஏதாவது தவறிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாகில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ள 4 அணு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதனும் சங்கதிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்ளைக் கார்டு போடவேண்டும். சில சந்தா ரேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பிஸ். வி. பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தாமத்திற்காக உழைக்கும் நமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் ரேயர்கள் இவ்வித நடவடிக்கையுண்டிபண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாவை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களுக்கும் சந்தா தாராகச்சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விலாசம்மாறும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றேல் அடுத்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போய்விடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாளியில்லை. சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்டரினும் சந்தா வரம்பரைக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.
மாணேஜர்.
ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்.
239. தெற்குமார்ட்ரேத் தெரு, மதுரை.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேவராமாறுஜர்யநம:
ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந. குரோதனஸ் பங்குனிமீ பகுதி ந.
Vol. 3. March & April 1926. No. 3.

ஸ்ரீ திருவேங்கடமுடையான்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இம்மதுரையில் நடந்த தமிழ்ப் புலவர் கூட்டமொன்றில் பிரபலராயிருந்த தமிழ்ப்பண்டிதரொருவர், திருவேங்கடம் திருமாலுக்குரிய ஸ்தலமாகச் சொல்லப்படுவது பொருந்தாதென்றும், முருகக்கடவுளுக்குே அஃது உரிமையான தென்றும் தமிழிலுள்ள பழைய நூல்களின் ஆதாரங்களைக்கொண்டு உபந்யஸித்ததோடு பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தியுமிருந்தனர். அவர் கூறிய விஷயங்களை யெல்லாம் மறுத்து அக்காலத்தே 'வேங்கட தாஸன்' என்ற கையெழுத்திட்டு அடியேன் ஒருவிஷயம் பத்திரிகைக்கு எழுதியிருந்தேன். ஆயினும், வைஷ்ணவரல்லாத தமிழ்ப் பண்டிதர் பலர் அவ்விஷயமாக இன்னும் அதிசங்கைகொண்டு எழுதியும் பேசியும் வருவதாலும் அவர்கள் கருத்துக்களை மாற்றுவதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் மேலுங்கிடைத்திருப்பதாலும் திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகத் தமிழ்நூல்களாற்றெறிந்த விஷயங்களைத்தொகுத்து இப்போது இப்பத்திரிகைவாயிலாக வெளியிட முன்வந்தேன்.

பெ. பண்டிதர், தம் கொள்கைகளை ஸ்தாபிப்பதற்காக எழுதிய காரணங்களின் சுருக்கம் அடியில் வருமாறு:—

(1) பிரானே இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத் தொடரான "வடவேங்கடந் தென்குமரி" என்பதற்குப்

பூர்விகரான தமிழ் உரையாசிரியரெல்லாம் திருவேங்கடத்தை இன்ன கடவுளுக்கு உரியது என்று கூறவில்லை என்பதும்:

(2) சங்கநூலாகிய சிலப்பதிகாரத்து வேனிற்காதை முதலில் வரும் 'நெடியோன் குன்றமும்' என்ற தொடரை, திருமால் மலையாகக்கருதி அந்நூலாசிரியராகிய இளங்கோவடிகள்கூற நியாயமே இல்லை. ஏனெனில், இன்னவின்ன நிலம் இன்னவின்ன தெய்வத்துக்கு உரியதென்று பாகுபடுத்திச் சூத்திரஞ் செய்யுமிடத்தில், தொல்காப்பியர், திருமாலுக்கு முல்லைநிலமாகிய காட்டையும், முருகற்குக் குறிஞ்சிநிலமாகிய மலையையும் உரிமையாக்குவதால், மலைநிலமாகிய வேங்கடம் முருகற்கல்லது திருமாலுக்குரியதாகாது என்பதும்:

(3) ஆகவே, அந்நூலில்வரும் 'நெடியோன் குன்றமும்' என்பதற்கு, 'ஒடியா விழவி நெடியோன் குன்றம்' என்ற அகநானூற்றுத் தொடரில் முருகன்மலை என்று பொருள்கொள்வதுபோலப் பொருள்கொள்ள வேண்டுமேயன்றித் திருமால்குன்றம் என்று கொள்வது தவறும் என்பதும்:

(4) ஆனால், ஷை சிலப்பதிகாரம் காலகாண்காதையில் "வீங்குரீ ரருவி வேங்கடம்" என்பது முதல் 'செங்க நெடியோ னின்ற வண்ணமும்' என்பது வரையுள்ள அடிகள், திருவேங்கடத்துத் திருமாலுக்குத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டும் 'நெடியோன்' என்ற பெயரால் அப்பெருமானை வழங்கியும் உள்ளனவே எனின், அவ்விடத்தில் நெடியோன் என முருகக் கடவுட்கே முன்பு வழங்கியிருந்த விசேடணங்களைப் பிற்காலத்தில் யாரோவொருவர் திருமாலுக்குப் பொருத்தவேண்டிச் 'செங்கண் நெடியோன்' என விசேடித்தும் 'பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்' என்று திருமாலையாளங்களை இடையிற்புகுத்தியும் போந்ததன்றி வேறில்லை என்பதும்:

(5) திருவேங்கடமுடையான் திருமேனியில் நாகாபரணமும் சடையுமுள்ளன என்பது எல்லார்க்குந் தெரிந்ததாதலால், இதுவே, திருமாலுக்கு அங்கே சம்பந்தமில்லை பென்பதற்கு சாஷி

என்பதும், ஆகிய இவ்வைந்து ஆக்ஷேபணைகளே முக்கியமானவை, இவற்றை ஒவ்வொன்றாய்ச் சோதித்துப் பார்ப்போம்.

(முதலாவது) பழைய உரையாசிரியரெல்லாம் மதச்சார்பு கொள்ளாமல் திருவேங்கடத்தைப் பொதுவாகவேவைத்து எழுதினர் என்றார். இது தவறு. பிரசித்த உரையாசிரியரும், 'நாயனான நிறைந்த சிவச்சுடர்-தானே யாகிய தன்மையாளன்' என்று கூறப்பட்டவருமாகிய நச்சினூர்க்கினியர், தொல்காப்பியப் பாயிரத்தொடராகிய 'வடவேங்கடம்' என்பதற்கு— "நிலங்கடந்த நெடிய முடி யண்ணலை நோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மலையாத லானும், எல்லாரானும் அறிபப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார்" என்று எழுதியிருத்தலையும், சைவரும் சிலப்பதிகார உரையாசிரியருமாகிய அடியார்க்குநல்லாரும், 'நெடியோன் குன்றம்' என்பதை முருகன்மலையாக எழுதாமல் திருமால் குன்றமாகவே கருதியிருத்தலையும் யாவரும் அறிவர். இவற்றை அப்பண்டிதர் மறைத்தெழுதினதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஆதலால், பழைய உரையாசிரியர்க்குத் திருமலையைப்பற்றிய சந்தேகமே இருந்ததில்லை என்பது தெளிவு.

(இரண்டாவது) குறிஞ்சி அல்லது மலை நிலத்துக்குரிய கடவுள் முருகனே யாதலால், 'நெடியோன் குன்றம்' என்று வேங்கடத்தை மலையான்மலையாகக் கருதிச் சிலப்பதிகாரவாசிரியர் கூற நியாயமே இல்லை என்றார். இவ்வாதமும் பொருத்தமற்றது. அவ்வாசிரியரே சிலப்பதிகாரம் காலகாண்காதையில் பாண்டிநாட்டுச் சோலைமலையைப்பற்றியும் கூறியிருப்பது பண்டிதரெல்லார்க்குந் தெரிந்தது. அவ்விடத்தில், முருகற்குரிய நிலமாகிய அம்மலையைத் 'திருமால் குன்றம்' என்று அதனாசிரியராகிய இளங்கோவடிகள் கூறினர் அன்றோ? ஆயின், திருவேங்கடத்தையும் அவ்வாறே திருமால் குன்றமாக அவ்வடிகள் கருத இடமில்லையோ? பண்டிதர் எழுதியபடி, மலைப்பிரதேசம் முருகனுக்கும் வனப்பிரதேசம் திருமாலுக்கும் உரியனவாகத் தமிழ்நூல்கள் பாகுபடுத்தியிருப்பது உண்மைதான். ஆனால், மலைப்பகுதியில் திருமால் கோயில் கொள்வதுண்டெனின் அது பிழையென்றும், அதனால், அத் திருமலை

மலைக்குரிய முருகனுக்கிவிடுதலே தமிழ்நூல் முறையென்றும் அப்பண்டிதர் துணிந்ததுதான் கிரேந்தமமாகும். எனவே, அவர் கொள்வைப்படி, ஆழ்வார்கள் பாடல்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை, திருக்குறுங்குடி, திருநீர்மலை, திருமெய்யம், சிங்கவேள்குன்றம், திருக்கடிகை, வதிரியாச்சிராமம் முதலாக மலைநிலத்திற் கோயில்கொண்ட திருமால்களை பெல்லாம் என் செய்வது? அன்றியும், வயல் (மருதம்), கடல் (நெய்தல்) நிலங்களில் கோயில்கொண்ட திருமால், சிவபிரான் முருகன் முதலிய தெய்வங்களையும் அவ்விதமே நீக்கிவிட்டு, அந்த நிலங்களுக்குரியவராகத் தொல்காப்பியத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட இந்திரனையும் வருணனையும் முறையே அவர்கள் ஸ்தானத்தில் ஸ்தாபிக்கவேண்டியதும் அவசியமாக முடியும். சுருங்கவுரைக்கு மிடத்து இதுபோன்ற வாதம் நகைப்புக்கிடமாகுமென்றே சொல்லலாம்.

முருகக்கடவுள் மலை (குறிஞ்சி)த் தெய்வமாதலால், திருவேங்கடமலைக்கும் அவர் பொதுவில் அதிதெய்வம் என்னத் தட்டில்லை. ஆனால், அவர்க்குரிய மலையில் வேறெத்தெய்வமும் சிறப்பாகக் கோயில்கொள்ளக் கூடாது என்று துணிவதே நூல் வழக்கோடும், உலகவியல்போடும் மாறுபடுவதாகும். திருவேங்கட புராணத்தில் கூறப்பட்ட வாமனசரித்திரத்தில், சுப்பிரமணியர் தாரதாசுரனைக் கொன்ற தோஷம் போகும்பொருட்டு, திருவேங்கடத்துத் திருமலைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருவரங்கம் பெரியகோயிலின் க்ஷேத்ரபாலகருள் விநாயகரு மொருவராதல்போலத் திருவேங்கடம் இளங்கோயிலுக்கு முருகவேள் க்ஷேத்ரபாலகராயும் திருமலை வழிபடுபவராயுமுள்ளார் என்பதை:—

“கந்தன் வேங்கடக் காவ லியற்றிடற்
கெந்த நோன்பியற் றிப்பெற்றனன்”

என்று திருவேங்கட புராணவாசிரியரும்,

“வந்திக்க வந்தனை கொள்ளென்று கந்தனு மாதவருஞ்
சிறந்திக்க வந்தனை வேங்கட நாத”

என்று திவ்யகவி— ஐயங்காரும் பாடுவதால் அறியலாம். இவ்வாறே

திருமாவின் பிரபலஸ்தலமாகச் சங்கநூல்களான பரிபாடலும் சிலப்பதிகாரமுகூறும் திருமாலிருஞ்சோலையிலும் முருகற்கு வாசம் உண்டென்பது—

“ * * * * பஞ்சவர்தம்
பங்கங் களைந்தான் பனிரண்டு கையொருவர்
பங்கங் களைந்தான் பதி”

என்று அழகர்கலம்பகமுடையார் கூறுவதும் அறியத்தக்கது.

(முன்னுவது) ‘நெடியோன் குன்றமும்’ என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடர்க்கு முருகன்மலை என்பதே பொருள் என்று அப்பண்டிதர் நிச்சயித்ததற்கு:—

“கூடற் குடாஅது
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி யுயரிய
ஒடியா விழவி னெடியோன் குன்றத்து” (149)

என்று சங்கநூலாகிய அகநானூற்றில், நெடியோன் என்ற சொல், முருகற்கு வழங்கியிருப்பதே முக்கிய ஆதாரமாகும். இவ்வாறு அருமையாகக்கண்ட பிரயோகமானது திருமாற்கு மிகுதியாக வழங்கும் வழக்குக்களிலும் குற்றங்கற்பிக்கவும், திருமால்பரமாக உள்ளதை முருகவேள்பரமாக இழுத்துக்கொள்ளவும் அப்பண்டிதரைத் தூண்டிவிட்டது. நெடியோன் என்பது, பொதுவாக உயர்ந்தோன் என்ற பொருளுடையதாய், மற்றத் தெய்வங்கட்கும் அரசார்க்கும் வழங்கும். அவ்வாறு வழங்கும்போது விசேஷணத்துடனாவது, முன் தொடர்ச்சிபற்றியாவது அவர்களுள் ஒருவரைக் குறிக்குமேயல்லது தனித்துநின்ற நிலையில் அப்படிக்குறிக்கும் சக்தியுடைய தன்று. ‘முந்நீர் விழவி னெடியோன்’ (புறம்—9), ‘தேர் வீசிருக்கை நெடியோன்’ (ஐடி. 114) ‘பொலந்தார் மார்பி னெடியோன்’ (மதுரைக். 61) ‘நிலந்தரு திருவினெடியோன்’, (சிலப் 28, 4) எனப் பாண்டியன், பாரிபோன்ற அரசர்களை அடையுடன் ‘நெடியோன்’ என்ற சொல்லாற் சங்கநூல்கள் கூறுவது காணலாம். அங்ஙனமே முருகவேளும் ‘மஞ்ஞை வெல்கொடி யுயரிய..... நெடியோன்’ ‘சேவலங்கொடியனெடியன்’ (பரிபா.) என விசேடணத்துடனும் ‘நெடியோய் நின்குன்றின்மிசை’ (பரிபா.) என முன்

தொடர்புப் பற்றியும் கூறுவது பண்டை வழக்கே. ஆனால் திருமாலைக் குறிக்கும்போது, நெடியோன் என்பது, அக்கடவுளுக்குத் தமிழில் அநாதியாக வழங்கும் மால், மாயோன் என்பவைபோன்ற திருநாமமாய் நிலங்கடத்தற்கு நீண்ட திரிவிக்கிரமன் என்ற பொருள் குறிப்பதாகும். இத்திருநாமம்.—

‘நெடியோன் குறளுருவாகி’

‘நெடியோன் மார்பி லாரம் போல’

‘நெடியோன் மயங்கி நிலமிசைத் தோன்றி’

‘நெடியோ னன்ன நெடுங்கை’ (பெருங். 5—4—9)

‘நெடியவன் மூவகைப் படிவம்’ (ஷெ 2—15—10)

என்று விசேஷணங்களும் முன் தொடர்ச்சிகளும் இல்லாமல் தனித்து நின்றே திருமாலைக் குறிக்கும் சக்தியுடையதாதல் காண்க. ஆகவே, இளங்கோவடிகள் தனிநிலையிற்கூறிய ‘நெடியோன் குன்றமும்’ என்ற தொடரும் திருமாலையன்றி வேறெவரையுங் குறியாது என்பது திண்ணம்.

திருவேங்கட முடையானை நெடியோன் என்ற திருநாமத்தால் சிலப்பதிகாரவாசிரியர் கூறியது, அப்பெருமானைத் திரிவிக்கிரமனாகக் குறிக்கும் முன்னோர் வழக்குகட்டு மிகவும் ஒத்துள்ளது. ‘நெடியோனே வேங்கடவா’ என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். திருமலைப்பற்றிய ‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்ற திருவாய்மொழியின் இறுதிப் பாசுரத்தில் “தாள்பரப்பி மண் தாவிய வீசனை” என்று பெரியாரும் பணித்தருளினார். தமிழில் பெரிய உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வழக்கை யறிந்தே “நிலங்கடந்த நெடிமுடியண்ணலை நோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து விடுபெற்ற மலை” (திருவேங்கடம்) என்ற வாக்யத்தால் திரிவிக்கிரமனாகவே திருமலையெம்பெருமானைக் கூறுதல் காணலாம். இவ்வாறு உலகனந்த சரித்திரத்தால் திருவேங்கடமுடையானைப் பெரியோர் கூறிவருவதுபற்றித் திருவாய்மொழியீட்டில் பூர்வாசார்யர்கள் எழுதுவன வருமாறு:— “திருவேங்கட முடையானையன்றோ கவி பாடிற்றென்னில், “கொண்டாய் குறளாய் நில மீரடியாலே, விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடமேய, அண்டா” (பெரிய திருமொழி.)

என்றும் “மண்ணளந்த இணைத் தர்மரைகள்” என்றும் “உலக மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்யாநிற்பார்கள்; எல்லாரையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக் கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற படியாலும் திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமனாகச் சொல்லக் கடவதிறே” என்பது.

“அகிலபுவனங்களையும் தன் மூவடிகளின்கீழ் ஒடுக்கியவன் எவனோ, அப்பெருமான் கிரியில் நிலைபெற்றருளுகிறான்” என்ற கருத்தில்,

“ஔமொநஹீஃ கூஹரொய்ரிஷாஃ
யஸ்யோரூஷா திஷு லிக்ஷிணேஷு
சுயிக்ஷியந்தி லுவநாநி விஸா”

“மருகோநமீ: குசரோகிரிஷ்டா:
யஸ்யோருஷா த்ருஷா விக்ரமணேஷு
அதிக்ஷியந்தி புவநாநி விசுவா”

என்று வேதமும் திரிவிக்கிரமனாகிய திருவேங்கடமுடையான் திருமலையில் நித்யவாஸஞ் செய்தருளுகிற சிறப்பை எடுத்துக் கூறும் என்பர். இவ்வேதப்பொருளையே, ‘இழைத்தா ரொருவருயில்லா மறைகளை யின்றமிழாற்-குழைத்தாராகிய’ குருகைப்பிரானும்:—

“குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்
அன்று ஞால மளந்த பிரான் பான்
சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலை”

என்று அருளிச்செய்தார். இக்கருத்தை உட்கொண்டுபோலும், ‘வேதவெற்பு’ என்று திருமலையை ஸ்ரீமத். வேதாந்ததேசிகன் சிறப்பித்தருளியதும் என்க. இது நிற்க,

(நான்காவது) மேற்கூறிய சிலப்பதிகாரத் தொடரில் ஐயமுண்டாவதற்கிடமே இல்லாதபடி, இளங்கோவடிகள் ‘காடுகாண்காதை’ யில் திருவேங்கடமுடையானது நின்ற திருக்கோலத்தைப்பற்றி அழகாகப் பாடுவது அடியில் வருமாறு:—

“வீங்குநீ ரருவி வேங்கட மென்னும்
ஒங்குயர் மலையத் துச்சி மீமிசை
விரிகதிர் ஞாயிறுந் திங்களும் விளங்கி
இருமருங் கோடிய விடைநிலத் தானத்து
மின்னுக்கொடி யுடுத்து விளங்குவிற் பூண்டு
நன்னிற மேகம் நின்றது போலப்
பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்
தகைபெறு தாமரைக் கையி னேந்தி
நலங்கிள ரார மார்பிற் பூண்டு
பொலம்பூ வடையிற் பொலிந்து தோன்றிய
செங்க ணெடியோ னின்ற வண்ணமும்”

என்பது. இவ்வாறு திருமால்மலை என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருப்பது முருகவேள் குன்றமென்று சொல்வதற்கு முற்றும் விரோதமாயிருப்பதால், இதனை மறுப்பதற்கு இயலாது ஒரு புது வழி தேடினர் அப்பண்டிதர்; என்னெனில், திருமால் பரமாகக் கூறப்பட்ட இவ்வடிகளெல்லாம் இடைச்செருகல் (ப்ரக்ஷிப்தம்) என்பதே. சமாதானம் சொல்லமுடியாததற் கெல்லாம் சுலபமான மார்க்கமாக இக்காலத்தார் கைக்கொள்ளும் முறைகளில் இஃது ஒன்று. ப்ரக்ஷிப்தம் என்பதோடு ஒழியாமல் அதற்குச் சில சியாயங்களை அவர் எழுதியதுதான் விநோதமாகும். மேற்கூறிய அடிகளில் “பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்” என்று திருமாலுக்குக் கூறப்பட்ட அடையாளங்கள், ஸ்ரீராமாநுஜர் பிம்பத்தில் சங்கசக்கரங்களை ஸ்தாபித்ததன்பின்பு, அவை பூர்விகமாயுள்ளன என்பதை வலியுறுத்த யாரோ எழுதிச் ‘செருகியதுபோலும். ஏனெனில், சங்கசக்கரங்கள் பின்வந்த இராமாநுஜர் பிம்பத்தில் ஸ்தாபித்தவை என வைணவரே ஒப்புதலால், 2000 வருஷத்திற்கு முன் சிலப்பதிகாரத்தில் அவை எழுதப்பட்டதென்றால், எத்துணை ஐயப்பாட்டுக்கு இடமாகும் என்று எழுதினர்.

இக் கொள்கையிலிருந்து, சங்கசக்கரங்களை ஸ்ரீ ராமாநுஜர் மூர்த்தத்தில் ஸ்தாபித்தபின்புதான் திருவேங்கடம், திருமால்திருப்பதியாகியது என்பது அப்பண்டிதர் கருத்தென்பது வெளியாகின்றது. இது பழைய தமிழ்நூல்களையேனும் வழக்குக்களையேனும் அறியாமல் கூறியது என்பதை நாம் மெய்ப்பிக்கலாம். ஸ்ரீ ராமா

நுஜர்க்கும் முன்பு இருந்தவர்கள் ஆழ்வார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அவர்கள் காலத்தும் வேங்கடம் முருகனதாகவே இருந்ததென்பது பண்டிதர் கருத்துப்போலும். ஆயின் திருவேங்கட முடையானைத் திருமாலாகவே அவர்களெல்லாம் பாடியுள்ளனரே? ஹரிஹராகாரமான திருவேங்கடமுடையான் திருவுருவைப் புகழுமிடத்தில், பேயாழ்வார் ‘தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழு வுஞ் சக்கரமுஞ்—தோன்றுமால்’ என்று கூறினர். பொய்கைபாரும் ‘கையது வேல் நேமி’ என்றருளினர். குலசேகரப் பெருமானும் ‘மின்வட்டச் சுடராழி வேங்கடக்கோன்’ என்றார். திருமங்கை மன்னனும் ‘சுடராழி வலனுயர்த்த மல்லார்தோள்வட வேங்கடவாணன்’ என்றருளிச் செய்தார். ஸ்ரீ சடகோபரும் “சீறாவெறியுந் திருநேமி வலவா...திருவேங்கடவா” என்று பணித்தார். ஸ்ரீ ஆண்டாளும் ‘வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை வேங்கடவற் கென்னை விதிக் கெற்றியே’ என்றருளிஞர். இப்பிரமாணங்கள் போதாவேல் இன்னும் எத்தனையுங்காட்டத் தட்டில்லை. இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமாநுஜர்க்கு முன்பிருந்த ஆழ்வார் வாக்குகளால் திருமாலடையாளம் திருமேனியில் உள்ளனவாகத் தெரிவதால், மேற்கூறிய இளங்கோவடிகள் வாக்கில் மட்டும் இடைச்செருகல் கூறுவதைக் காட்டிலும் அவ்வாழ்வா ரெல்லார் வாக்கினுங் கூறிவிடுதலே மிகவழகாகும். ஒருகால், ஷட்பண்டிதர், சென்னைராஜதானிக் கலாசாலைப் ‘புரொபஸராய்’ இருந்த சேஷகிரி சாஸ்திரிபார் எழுதியவாறு, இராமாநுஜர்க்கும் பின்பிருந்தவர்களை ஆழ்வார்கள் என்று கருதியிருத்தலுங்கூடும், அவ்வாறாயின் பொது நோக்கினரும், சங்கத்துப் பிற சான்றோருமாகிய ஐயனாரிதனார் வாக்கு ஆராயத்தக்கது. அவர் வெண்பாமாலையில்:—

“வெறிகொ ளறையருவி வேங்கடத்துச் செல்லின்
நெறிகொள் படிவத்தோய் நீயும்—பொறிகட்
கிருளீயு ஞாலத் திடரெல்லா நீங்க
அருளீயு மாழி யவன்”

என்று பாடுகின்றார். இங்கே ‘ஆழியவன்’ என்று ஐயனாரிதனார் பாடியதும் இடைச்செருகலானால், இளங்கோவடிகள் கூறிய ‘பகையணங் காழியும் பால்வெண் சங்கமும்’ என்பதும் இடைச்செருகலாகக் கடவது.

இனி, சங்க சக்கரங்கள் முன்பில்லாதிருந்தவற்றை இராமர் துஜர் தாபித்ததாக வைணவரே ஒப்புக்கின்றனர் என்று அப்பண்டிதர் எழுதியது சிறிதும் ஆதாரமற்ற வார்த்தையாகும். அவ்வாறு கூறும் வைஷ்ணவர் எவருமேயில்லை. 650-வருஷங்கட்கு முந்திய பின்பழகிய பெருமாள்ஜியர் அருளிய ஆரூயிரப்படிக்குருபரம் பரையிலும், ராமாதுஜார்ய திவ்ய சரிதையிலும், உடையவர் காலத்தில் திருமலையில் நிகழ்ந்த சைவவைஷ்ணவ வாதத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பவை அடியில் வருமாறு:—

“தெழிசுரலருவித் திருவேங்கட மலையேறித் திருவேங்கட முடையானையும் ஸேவித்துநிற்க, அவ்வளவிலே ‘தாழ்சடையு நீண் முடியும் ஒண்மழுவுஞ் சக்கரமுட்குழாவும் பொன்னாணுந் தோன் றுமால்—சூழந்-திரண்டருவி பாயுந் திருமலையே லெந்தைக்-கிரண் டெருவு மொன்றா யியைந்து’ என்று ஆழ்வார் அனுபவித்த ஹரிஹர காரம் ஒத்திருக்கையாலே சைவர்கண்டு ‘எங்கள் நாயனார்’ என்று பிணங்கிவர, உடையவரும், உங்கள் தம்பிரானுக்கு அஸாதாரண சின்னமான த்ரிசுல டமருகங்களையும், எங்கள் பெருமானுக்கு அஸாதாரண சின்னமான திருவாழி திருச்சங்காழ்வார்களையும் பண்ணித் திருவேங்கட முடையான் திருமுன்பே வைப்போம்; அவர் எத்தை எடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளுகிறாரோ அத்நையிட்டு அவர் ஸ்வரூபநிருபணம் பண்ணக்கடவது’ என்று அவ்வாயுதங்களைப் பண்ணி அவர் ஸந்திதியிலே வைத்து, கர்ப்பக்ருஹத்தில் ஒருத்தரு மில்லாதபடி சோதித்துத் திருக்காப்பைச் சேர்த்துக்கொண்டு புறப் பட்டுவந்து, ப்ராத:காலமானவாறே திருக்காப்பை நீக்கி ஸேவிக்கிற வளவிலே, கூராமாழி வெண் சங்கேந்தி, த்ரிசுலடமருகங்களைக் காற் கடை கொண்டிருக்கக்கண்டு ஆனந்தாஸ்ருக்கள் பணிப்பக் கொந்த னித்துக் குணலைக் கூத்தாடிக் கொண்டு, “சைவர்களை ஒட்டினர்” என்பது. இதனால் உடையவரால் புதியவாக சங்க சக்கரங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டனவல்ல வென்பதும் அவை ஸ்தாபிக்கநேர்ந்த வர லாறும் விசதமாகும். இவ்வாறன்றி, பக்தனான தொண்டைமான் சக்கரவர்த்திக்கு சங்க சக்கரங்கள் பெருமாளால் அளிக்கப்பட்ட ஐதிஹ்ய முண்டாதலால், அதனைக் காட்டும்பொருட்டுச் சிலகாலம்

அவ்வாயுதங்கள் திருமேனியில் இல்லாதிருந்தன வென்றும், அத னால் நேர்ந்த சைவவைஷ்ணவ வாதத்தை உடையவர் நீக்கியருளின ரென்றும் ஒருசாரார் சரித் திரங் கூறுவதுமுண்டு. “முனித் தொண்டை மான்கையிற் சங்காழி நல்கியென் முரற் செவ்வாய்க்— கனித் தொண்டை மான்கையிற் சங்காழி கோடல் கருமமன்றே” என்றார் திவ்யகவி—ஐயங்காரும்.

இனி, சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் கூறிய திருவேங் கடச் சிறப்பு முருகற்கே உரியதென்றும், அது பின்பு திருமால்பர மாக மாற்றப்பட்டதென்றும் எழுதிய பண்டிதர் கருத்து, மற்றொரு வழியாலும் குற்றமுடையதாகும். எவ்வாறெனில்—திருவேங்கட மகிமையைப்பற்றிக் கோவலனிடம்கூறிய பிராமணன், தன்னைத் திருமால் பக்தனென்று குறிப்பிட்டுத் தான் விஷ்ணுவின் திவ்ய தேசயாத்திரையாகப் புறப்பட்டவன் என்கூறிய கதாஸந்தர்ப் பத்தைப் பாடுமிடத்தில், மேற்கூறிய திருமலைவருணனையைச் சிலப் பதிகாரங் கூறுகின்றது. இதனை:—

(திருவரங்கத்து) “திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்”

(திருவேங்கடத்து) “செங்க ணெடியோ னின்ற வண்ணமும்
என்கண் காட்டென் றென்னுளங் கவற்ற
வந்தேன் குடமலை மாங்காட் டள்ளேன்”

“நீணிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணல்
தாடொழு தகையேன் போதுவல்”

என்ற அடிகளால் அறியலாம். இவ்வாறு கூறிய திருவேங்கட வரு ணனை முருகனதாயின், திருமால்திவ்யதேச யாத்திரையின் பொருட்டுத் தான் புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலையை ஸேவித் துக்கொண்டு வருவதாக அந்தப் பிராமணன் தன்னைச் சொல்லிக் கொள்வதோடும், ‘கோயில் திருமலை’ என்ற பண்டைவழக்குக்கு ஏற்ப திருவரங்கச்சிறப்பை முன்பும், திருமலைச்சிறப்பைப் பின்பும் வைத்து அவன் அவ்விடத்துக் கூறிய இயைபோடும் மிகவும் முரணாதல் காணலாம். இதனால் வேங்கடந் திருமால்மலை என்பதே இளங்கோவடிகள் கருத்தென்பது மலையிலக்காகும். அவ் விளங் கோவடிகள், திருவரங்கத்துக் கிடந்தவண்ணத்தைக் கூறிப் பின்

திருவேங்கடத்தில் நின்றவண்ணத்தை மிக வழகாக வருணித்து வருதலை நோக்கும் அறிஞரெவரும் அவரைப்போற்றிப் புகழ்வர் என்பது திண்ணம். அத்தகைய அழகானவாக்கில் இடைச்செருகல் கண்டு பிடித்ததற்கு அப்பண்டிதரிடம் எந்த அளவுகருவி இருந்ததோ தெரியவில்லை. இவற்றால், வேங்கடர் திருமால்மலையே என்று சாதிப்பதற்கு வேறு கதையின்றி வைணவர்கள் சிலப்பதிகாரத்திற் புகுந்து இடைச்செருகலானார்கள் என்னுங்கூற்றுப் போலியே என்க

திருவேங்கடம் திருமாத்கே சிறப்பாக உரியதலம் என்பதற்கு ஆழ்வார்கள் வர்க்கன்றி வேறு பழைய பிரமாணங்கள் தமிழில் உண்டோவெனின்—ஒன்றல்ல, பல. ‘வெறிகொளறையருவி வேங்கடத்துச் செல்லின் ... அருளியு மாழி யவன்’ என ஐபனாரிதனார் என்ற பழைய ஆசிரியர் திருமால்மலைபெனத் தெளிவாகக்கூறிய பரட்டு முன்பே காட்டப்பட்டது. பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரும் தங்காலத்துப் பிரபலமாக விளங்கிய கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் அழகர்கோயில்களாகிய திருமால்திருப்பதிகளை,

“தேனோங்கு நீழற் திருவேங் கடமென்றும்
வானோங்கு சோலை மலையென்றும்—தானோங்கு
தென்னாங்க மென்றுந் திருவத்தி யுரென்றும்
சொன்னவர்க்கு முண்டோ துயர்”

என்று தம் பாரதத்திற் பாடினர். ‘புடையது நெடுமால் வரைக்கப் புறம் புதினும்’ என்றார் பழையபாண ஆசிரியமாலேபுடையார். இவற்றைபெல்லா மறிந்தே சிவபரத்துவங்கூறும் அத்தைதியாகிய நச்சினார்க்கினியர் ‘நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலேநோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெற்றமலை’ என்று எழுதினார். திருமலை பரம பதத்தை நேரே கொடுக்கவல்லது என்று ஈண்டு, நச்சினார்க்கினியர் எழுதியபடிபே, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்ப நாடாரும் “கொடுறு மால் வரைபதனைக் குறுகுதிரே லுங்கொடிய கொடுமைநீங்கி வீடுறுதிர்” என்றும்,

“வலங்கொள் ளேமி மழைநிற வானவன்
அலங்கு தாளினை தாங்கிய அம்மலை
விலங்கும் வீடுறு கின்றன மெய்நெறிப்
புலங்கொள் வார்கட் கினையது பொய்க்குமே”

என்றும் அம்மலைபைச் சிறப்பித்தனர். “திருவேங்கடம் நங்கட்குச் சமன்கொள் வீடுதருந் தடங் குன்றமே” என்று ஸ்ரீ சடகோபரும் பணித்தருளுதல் அறியத்தக்கது. இவற்றை யுணர்ந்தே வீரசைவ ராகிய துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசமுனிவர் தாம் பாடிய கோளத்திப் புராணத்தில்:—

“அரவணைச் செல்வன் வாழு மந்தமிழ் நிலத்தினெல்லைத்
திருமலை கண்ணார்ந்தோர் செறிவினைத் தொடரறுக்கும்
பெருமலை கண்டிறைஞ்சிப் பிறங்குவென் னருவிதாமும்
பொருவரு மேமகடப் பொருப்பினை யினிதுகண்டான்”

என்று பாடினார். திருவேங்கடத்து சேஷத்ரபாலகராக முருகவேள் அமைந்துள்ளார் என்று கூறப்படுவதற்கேற்ப, அத்திருமலைச் செவ்வேளைத் தம் திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் என்ற சுப்ரமண்யபக்தர் பாடினர். ஆயினும், திருவாஞ்சியத்தைப்பற்றி அவர்பாடிய ‘இப மாந்தர் சக்ரபதி’ என்ற திருப்புகழில்:—

“உபசாந்த சித்த குருகுல
பவபாண் டவர்க்கு வாதன்மை
யருவோன் ப்ரசித்த நெடியவன்
ரிஷிகேசன்
உலகின்ற பச்சை யுமையணன்
வடவேங் கடத்தி லுறைபவன்
உயர்சார்ங்க சக்ர கரதலன்
மருகோனே”.

எனத் திருமலைத் திருமலைப் புகழ்ந்திருக்கிறார். இப்பாடல், ஸ்ரீ பண்டிதர் ஆகேஷபங்கள் பலவற்றுக்கும் சமாதானங்கடறுவதுபோல அமைந்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. ‘நெடியோன்’ என்பது திரி விக்ரமனைக் குறிப்பிடுவதாய்த் திருமாலுக்குப் பிரபலமான திரு நாமம் என்பதைப் ‘பிரசித்த நெடியவன்’ என்பதனாலும், தமிழ்க் கெல்லையாகிய வேங்கடமே தாம்பாடுவதென்பதை ‘வடவேங்கடத் தில்’ என்பதனாலும், அவ்வேங்கடேசன் திருக்கரங்களில் திருவாழி யுஞ் சங்கும் என்றுமுள்ளன என்பதை ‘உயர்சார்ங்க சக்ரகரதலன்’ என்பதனாலும் அவ்வருணகிரியார் நன்கு விளக்குதல் குறிப்பிடத் தக்கது. இவற்றால், அருணகிரியார் கருத்து—திருவேங்கடம்

குறிஞ்சித் தேய்வமாகிய முருகக்கடவுட்குரியதாயினும், அது திருமாலது பிரசித்த கேசுதாங்களுள் ஒன்றென்பதே எனத் தெளியலாம்.

(ஐந்தாவது) ஸ்ரீதிவாசக் கடவுள் பிம்பத்தில் நாகாபரணமும் சடையுமுள்ளமையால், திருமாற்கு அவ்வுருவில் சம்பந்தமேயில்லை என்றார். ஆயின், முருகக்கடவுட்குத் தான் அவ்வுருவில் என்ன சம்பந்தமுள்ளது? நாகாபரணமுஞ் சடையும் முருகற்குரியனவல்லவே. ஆக, சிவபிரானுக்கன்றி முருகற்கு அப்பிம்பத்தோடு எவ்விதச் சம்பந்தமுமில்லை யென்பதைப் பண்டிதர் கூற்றே விளக்கிவிட்டது. இனி, சிவபிரானுக்கு அப்பிம்பத்தில் சம்பந்தமேற்பட்டதனுண்மையை ஒருபக்கப்பார்வையாக அல்லாமல் உற்று நோக்கினால், விளங்கிவிடும். அஃதாவது-திருவேங்கடமுடையான் திருமேனி, சிவபிரானை ஒருபாற்கொண்டதாக உள்ளதென்பதேயாம். இவ்வரிசை ஆகாசத்தையே பேயாழ்வார்:—

“தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழவுஞ் சக்கரமும்
குழாவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால்—குழந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்கு
இரண்டொருவு மொன்றா யியைந்து” என்றும்.

பொய்கையாழ்வார்:—

“அரணாணம மான்விடைபுள் ளூர்நி
உரைதால் மறையுறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவே னேமி
யுருவமெரி கார்மேனி யொன்று”

“எற்றன்புள் ளூர்ந்தான் எயிலெரித்தான் மார்பிடந்தான்
நீற்று னிழன்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையா னீண்முடியான்
கங்கையா னீன்கழலான் காப்பு”

“பொன்றிகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றலகந் தாய நெடுமர்லும்—என்றும்

இருவரங்கத் தாற்றிரிவ ரோனு மொருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்”

என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்,

“பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்
பிரமனைத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து”
“குழனிற் வண்ணநின் கூறுகொண்ட
தழனிற் வண்ணன்”

என்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கை மன்னனும். இங்ஙனம் ஹரி ஹராகாரமான திருவுருவம். இன்றும் ஸேவிக்கத்தக்கதாயுள்ள தென்று கூறுகின்றனர். அவ்வெம்பெருமான் இத் திருக்கேரலங் கொண்டிருந்ததால், அரியோ அரனோ என்ற வாதமுண்டாக, அதனை உடையவர் தீர்த்துவைத்த செய்தி முன்னரே கூறப்பட்டது.

இனி, சிவபிரானுக்குச் சிறந்த தலமாகத் திருவேங்கடம் முன்பு கருதப்பட்டிருந்த தாயின்—ஆழ்வார்களும் பொதுநோக்குடைய பிறபுலவர்களும் திருமால் மலையாகப் பாடியவாறுபோல—தேவரா முதலிய திருமுறைகளிப்பற்றிய சிவனடியார்களுள் ஒருவரேனும் அம்மலை சிவபிரானுக்குரியதாக ஏன் பாடினரில்லை? அது போயினும், முருகக்கடவுள் படை வீடுகளில் முக்கியமானவற்றை பெல்லாம் எடுத்துப்புக்கழந்த நக்கிரனார் முதலிய சங்கத்தார் காலத்தேனும் திருவேங்கடம் முருகன்வரை என்று கூறப்படவுமில்லை. இதனாலும், பண்டைக் காலத்தேயே, சிவபிரானுக்கேனும், முருகவேளுக்கேனும் திருமலை சிறப்புடைய தலமாகக் கருதப்பட்டதில்லை என்பதே விளக்கமாம்.

இவற்றையெல்லாம் விடுத்த, ஆங்கிலவரசாட்சியின் பயன்களுள் ஒன்றாய் மதச்சார்பின்மைல் வெளிப்படுத்தப்படும் சிலாசாஸன ஆராய்ச்சிபற்றிப்பெனுட் அப்பண்டிதர் கூற்றுக்கு ஆதாரமுண்டோ எனிற்கிடையாது. ஸ்ரீராமாதுஜர்க்கு இரண்டொரு நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டவர்களுட் கசவாபிமான மிக்கவர்களுமான பாரந்தகன், ராஜமகேந்திரன், ராஜேந்திரன் என்ற சோழசக்கர வந்திகளின் சாஸனங்கள் திருமலைப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அச்சாஸனங்களின் விஷயங்களாலும் அவற்றின்முடிவில் ‘ஸ்ரீமா ஹஸ்வர ரகைஷ’ அல்லது ‘ஸ்ரீ லக்ஷ்ம ரகைஷ’ என்றில்லாமல் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரகைஷ’ ‘இக்ஷிபந்தஞ் செய்தோம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் னாம்’ எனக்காணப்படுகின்றனவற்றும் திருமலைக்கோயில், உடைய

குறிஞ்சித் தெய்வமாகிய முருகக்கடவுட்குரியதாரினும், அது திருமாலது பிரசித்த கேசுதாங்களுள் ஒன்றென்பதே எனத் தெளிவலாம்.

(இந்தாவது) ஸ்ரீநிவாசக் கடவுள் பிம்பத்தில் நாகாபரணமும் சடையுமுள்ளமையால், திருமாத்ரு அவ்வுருவில் சம்பந்தமேயில்லை என்றார். ஆகவே, முருகக்கடவுட்குத் தான் அவ்வுருவில் என்ன சம்பந்தமுள்ளது? நாகாபரணமுஞ் சடையும் முருகத்திரியனவல்லவே. ஆக, விவபிரானுக்கன்றி முருகத்த்ரு அப்பிம்பத்தோடு எவ்விதச் சம்பந்தமுமில்லை யென்பதைப் பண்டிதர் கூற்றே விளக்கிவிட்டது. இனி, விவபிரானுக்கு அப்பிம்பத்தில் சம்பந்தமேற்பட்டதனுண்மையை ஒருபக்கப்பார்வையாக அல்லாமல் உற்று நோக்கினால், விளக்கிவிடும். அந்தாவது-திருவேங்கடமுடையான் திருமேனி, விவபிரானு ஒருபாற்கொண்டதாக உள்ளதென்பதேயாம். இவ்வரிசை ஆகாசத்தையே பேராழ்வார்:—

“தாழ்சடையு நீன்முடியு மொன்மழுவுஞ் சக்கரமும்
தாவும் பொன்னுணுந் தோன்றுமால்—குழார்
தொண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்கு
தொண்டருவு மொன்று யியைந்து” என்றும்.

பொய்கைபாழ்வார்:—

“அரணு ணனனும் மான்விடைபுள் ளுந்தி
உனாதுன் மறையுடையுந் கோயில்—உனாந்
கரும மழிப்பனிப்புக் கையதுவே னேமி
யுருகமெரி காந்தேனி யொன்று”

“சந்திரன் புன் ளுந்தான் எயிலெரித்தான் மார்பிடந்தான்
கீற்று னிழன்மணி வண்ணத்தான்—கற்றொருபால்
மங்கையான் புகளான் வர்சடையா னீன்முடியான்
கங்கையா னீன்கழலான் காப்பு”

“பொன்றிகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நீன்றுவகத் தாய மெமொனும்—என்றும்
-இருவாங்கத் தாற்றிரிவ கோனு மொருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முனன்”

என்றும் அருளிச் செய்வாராயினர்,

“பிறைதங்கு சடையாளை வலத்தே வைத்தப்
பிரமினத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து”
“குழனிற் உண்ணின் கூறுகொண்ட
தழனிற் வண்ணன்”

என்று அருளிச்செய்தார் திருமங்கை மன்னனும். இங்ஙனம் ஹரி ஹராகாமான திருஅருளம் இன்றும் ஸேவிக்கத்தக்கதாயுள்ள தென்று கூறுகின்றனர். அவ்வுருப்பெருமான் இத் திருக்கோலங் கொண்டிருந்ததால், அரியோ அரனோ என்ற வாதமுண்டாக, அதனை உடையவர் தீர்த்ருவைந்த செய்தி முன்னரே கூறப்பட்டது.

இனி, விவபிரானுக்குச் சிறந்த தலமாகத் திருவேங்கடம் முன்பு கருதப்பட்டிருந்த தாயின்—ஆழ்வார்களுள் பொதுகோக்குடைய பிறபுலவர்களும் திருமால் மலையாகப் பாடியவாறுபோல—தேவார முதலிய திருமுறைகளிப்பற்றிய விவனடிபார்களுள் முதலானோரும் அம்மலை சிவபிரானுக்குப் பாதாக என்பாடினரின் அது போயினும், முருகக்கடவுள் பாதாபிசேகரில் ஏதேயொருவன் உறையெல்லாம் எடுத்திடுகழிந்த கங்காநுர் முதலிய சங்கத்தார் காலத்தேனும் திருவேங்கடம் முருகன் வரை என்று கூறப்படவுமில்லை. இன்னாலும், பண்டைக் காலத்தேயே, சிவபிரானுக்கேனும், முருகவேளுக்கேனும் திருமால் சிவபெயர் தலமாகக் கருதப்பட்டதில்லை என்பதே விளக்கமாம்.

இவற்றையெல்லாம் விடேற, ஆங்கிலமொசாட்சியின் பயன்களுள் ஒன்றாய் மதமொசாட்சியின் உரிப்படுத்தப்படும் சிலாசாஸன ஆராய்ச்சிப்பற்றிப்பெறும் உண்மைத் கூற்றக்கு ஆதாரமுண்டோ எனிற்கொண்டிருக்கின்றோம். இவ்வுண்மைக்கு இரண்டொரு நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட உண்மைகளைச் சான்ற மிக்கவர்களுமான பார்த்தகன், பாஜமகேத்தகன், சந்திரசேகர் என்ற சோழசக்கரபுத்திகளின் சாஸனங்கள் இவ்வுண்மைப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தாஸனங்களின் விவரம் இவ்வுண்மையின் அடித்தளத்தில் ‘ஸ்ரீமாத்ருவர சாஸனம்’ அடிப்படையில் ‘ஸ்ரீமாத்ருவர சாஸனம்’ என்றில்லாமல் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ சாஸனம்’ இவ்வுண்மையைச் சேய்தோம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ சாஸனம்’ எனக்காணப்படுகின்ற உண்மைத் திருமலைக்கோயில், உடைய

வர்க்கு முன்பே சிறிதும் ஐயமின்றி திருமால் குன்றமார்கவே
கொள்ளப்பட்டிருந்ததென்று தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இறுவரை கூறிய பிரபல சிபாயங்களால் திருவேங்கடத் தெம்.
பெருமானைப்பற்றித் தமிழ்நூல் முறையால் அறியக்கூடிய உண்மை
கள் இன்னவை என்பது யாவர்க்கும் நன்கு விளங்குமென்றே
நம்புகிறேன்.

மு. இராகவையங்கார்,
திருவல்லிக்கேணி.

ஸ்ரீ:

மாறன்கோவை ஆராய்ச்சி.

கோவையாவது ஒரினமாய் மணிகளை ஒழுங்குபடக் கோப்பது
போல அகப்பொருட்களிலித் துறைகளை ஒழுங்குபடக் கோத்துரைக்
கப்படும் நூலாம். பிரபந்தவகை தொண்ணூற்றாறு இதுவு
மொன்று.

“தமிழ்நன்னூற்றுறைகளுக்கு” என்று பாராட்டப்பட்ட தமிழ்
ழிலக்கணம் ஐந்தனுள் முன்னாவதான பொருளிலக்கணம் அகம்
புறமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் இந்நூல் அகத்தின்பாற்
படும். அகமாவது குலத்தாலும் நலத்தாலும் அன்பானும் பண்
பானும் உருவத்தாலும் பருவத்தாலும் ஒத்த தலைமகனுந் தலைமக
ளும் கொள்வாருங் கொடுப்பாருமின்றித் தனியே பொழிலகத்
தெதிர்ப்பட்டுத் தம்முட் கூடுகின்ற கூட்டத்திற்பிறந்து பின் இவ்வா
றென வர்ணித்துச்சொல்ல இயலாததாய் உள்ளத்துணர்வாலே அனு
பவிக்கப்படு இன்பமாம். (அகப்பொருள்—அந்தரங்க புருஷார்த்த
மென்றபடி)

இது ஆழ்வாரைப் பாட்டுடைத் தலைவர்க்கொண்டு செய்யப்
பட்டதாகலின் மாறன்கோவையெனப் பெயர்பெற்றது. உண்டல்

உறங்கல் முதலிய உலகியல்புக்கு மாறுபட்டவராதலின் ஆழ்வார்க்கு
மாறனெனத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. இங்க,

இந் நூலாசிரியர் வாலப்பிரமசாரி ராமவிரதர் என்னுஞ் சிறப்
புப் பெயர்பெற்ற வேங்கடத்துறைவரன் கவிராயசேன்பார். இவர்
திருவழுதி வளநாட்டிலே செம்பொன்மாடத் திருக்குருகரிலே
வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன் அவதரித்த வேளாளர்
குலத்திலே இற்றைக்குச் சுற்றேறக்குறைய இருநூற்றைம்பதார்தி
கட்குமுன் கருவிலேதிருவுடையராய்ப் பிறந்து நற்குணங்க ளுடன்
வளர வளர்ந்து இளமையிலேயே தமிழிலக்கண இலக்கியங்களை நல்
லாசிரியர்பால் நன்கு கற்றுத்தேர்ந்து “மாறனார்வரி வெஞ்சிலைக்காட்
செயும் பாரினார்விரும்பும்” விஷயாநுபவங்களி லிச்சை சிறிது
மின்றி ஆழ்வார் - திருவடிகளிலுஞ் சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் திரு
வடிகளிலும் நிலைபெற்ற பக்திவராக்கியமுடையராய் மாறன் தும்
புறந்தொழாதவராய் ஸ்ரீமத் உ. வே. ஆத்தான் என்னும் ஸதாசாரி
யர் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்துப் பஞ்சசம்ஸ்காரமும் பெற்று ஆழ்
வார்க ளருளிச்செயல்களையும் அவற்றிற்குப் பூர்வாசார்யர்கள் அரு
ளிய வியாக்யானங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய
க்ரந்தங்களையும் அந்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே கேட்டுத் தெளிந்து
ப்ரபந்நானுஷ்டான சீலராய் வாலப்பிரமசாரி ராமவிரதர் என்னுஞ்
சிறப்புத் திருநாமமும் பெற்றனர். இவர், உயர்வற வுயர்நலமுடைய
னாய் அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியான எம்பெருமானை மயர்வற மதி
நலமருளப்பெற்ற ஆழ்வா ரனுபவித்தவாறே தாமும் அவ் வாழ்
வாரை யனுபவிக்கக் கருதிச் “சொன்னோக்கும் பொருள்ளோக்குந்
தொடையோக்கும் நடைநோக்குந் துறையினோக்கோ, டென்னோக்
குங் காணவிலக்கிய”மாக இந் நூலைப்பாடி ஆதிநாதன் ஸந்நிதியிலே
கொல்லமாண்டு அகலல் அரங்கேற்றி ஆழ்வாருக்குத் திருமஞ்சன
கைங்கர்யமும் நடத்திக்கொண்டு விளங்கியிருந்தனர் என்பர்.

“செந்தாமரையன்புரோகிதஞ்ச்செம்பொன்னிறைவெண்
டந்தாவளத்தன்பணிகேட்கஞானத்தமிழ்க்குருகர்
வந்தார்திருமஞ்சனகாலஞ்சேவித்துவாழியென்பேற்
பிந்தாவருட்டிருவைப்பெற்றதாதையும்பேதையுமே” (செ. 40)

என்றும்,

“தேரீரொன்னுள்ளங்குருகூர்ச்சொல்வீரன்றிருமஞ்சன
நீரவாடையுண்டார்நாவுக்கேமற்றநீரினிகே” (செ. 477)

என்றும் இவர் தாமே இந்நூலுட் கூறுதலால் திருமஞ்சன ஸேவை யிலும் ஈரவாடைத் தீர்த்தத்திலும் இவர்க்கிருந்த ஈபொடி நன்கு விளங்கும்.

இந்நூலில், தொல்காப்பியம், நன்னூல், சின்னூல், காரிகை, அகப்பொருள், அலங்காரம் முதலிய இலக்கண நூல்களின் பெயர் களும், தன்மை முன்னிலை பார்க்கை அல்வழி வேற்றுமை வினைத் தொகை அகத்திணையியல் களவிபல் வரைவியல் கற்பியல் ஒழிபியல் முதலிய இலக்கண நூல் வழக்குக்களும், திவ்ய பிரபந்தங்களின் பெயர்களும், திவ்யதேசங்களின் பெயர்களும் ஹேரோன்றைக் கூறு முகந்தாலே தொனிக்கும்படி சிலேடைப்பொருள் லமைத்திருப் பதும், உன்னுறைபொருள், தொனிப்பொருள், கற்பனையலங்காரம் பழமொழித் தொடர்கள், பக்திரசம் நிறைந்த பாடல்கள், பழஞ் சரிதைகள் முதலியனவும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த பெரியோர்கள் கண்டு களிக்கத்தக்கன. இங்ஙனம் இந்நூலுள்ளே ததும்பும் நயங் கள் பலவற்றில் என் சிற்றறிவுக்கெட்டிய சிலவற்றைக் கீழ்க்கண்ட வாறு தலைப்பிட்டுச் சிறிது விவரித்துக் கூறுமிதனை அறிஞர் பொறுத்தருள்வாராக.

(1) சிலேடையும் தொனியும் (2) சந்தர்ப்பத்தைச் சிறப் பிக்குஞ் சிறந்த உபமானங்கள் (3) பிற நூற்கருத்தோடொத்த கருத்துக்களும் பிற நூற்பகுதிகளும் (4) பழமொழிகளும் ஐதிக நியாயங்களும் (5) பொதுவான சில நயங்கள் (6) குறிப்பு மொழி களும் வெளிப்படையும் (7) ஆழ்வாரைக் குறிக்குஞ் சொற்றொடர் கள் (8) ஸ்தலபுராண வரலாறுகள் முதலியன.

சிலேடையுந் தொனியும்.

இந்நூலிற் பாங்கியிற் கூட்டப்பகுதியில், தலைவன் மடலே பொருளென மதித்த தன்கருத்தை வெளியிடக்கேட்ட தோழி

“தலைமகளவயவத்தருமைசாற்ற” லாகிய துறையின்கீழ்ப் பின்வருஞ் செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

“விருப்பாகநீதனியன் னாக வெண்ணினுமிக்கதிண்டோள்
மருப்பாய்வகுளப்பிரான்குருகூர்வெற்பின்மாலையுற்ற
திருப்பாவைசந்தவிருத்தம்பல்லாண்டெத்தீட்டிடினும்
பொருப்பாவரிதத்திருவாய்மொழியைப்பொறிப்பதுவே” (129)

(இதன் பொருள்) பொருப்பனே! மிக்க திண்ணிய திருத்தோள் கனிலே மணங்கமழும் மகிழ்மலர்மாலையை யணிந்தருள்கின்ற ஆழ் வாரது திருக்குருகூரில் அவதரித்த சீதேவிபோன்றவளும் உன்னால் விரும்பப்பட்டவளுமான எமது தலைவியினது கட்டழகமைந்த வடி வத்தை நீ ஏகாந்தமா யாலோசித்துப் பல வருடங்களில் எழுதி முடிப்பினும் அவளது (இனிமை பொருந்திய) வாய்ப்பேச்சை எழு துவ தியலாதுகாண் என்றவாறு.

இதில் (தனியன்,) திருமலை, திருப்பாவை, சந்தவிருத்தம், பல்லாண்டு, திருவாய்மொழி எனத் திவ்யப் பிரபந்தங்களின் திரு நாமங்கள் அமைக்கப் பெற்றிருப்பதையும், திருமலை, திருப்பாவை, திருச்சந்தவிருத்தம், திருப்பல்லாண்டு முதலியவற்றை யெழுதிவிடி னும் திருவாய்மொழியை யெழுத இயலாதென அத் திவ்யப் பிரபந் தத்தின் பொருட்பெருமை தோன்றச் சிலேடையாக வேறுபொருள் தொனிக்க வைத்திருப்பதையும் காண்க.

இதே துறையில்,

“மாதானவன்னமும்பன்மணிமாலையும்மற்றுமூக்ள
பாதாதிகேசமுந்தீட்டுவையாயினும்பன்னுமடல்
வேதாகமஞ்சொன்னவாழ்வார்குருகைவெற்பாவிலுஞ்
கேதாலுலாவுஞ்சிறுகாதையுங்கண்டெழுதுவையே” (130)

என்ற செய்யுளிலும், பன்மணிமலை, பாதாதிகேசம், பன்னு, மடல், உலா, காதை முதலிய பிரபந்தங்களின் பெயர்கள் தொனிக்க வைத் திருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

இனி, “வரைபொருட்பிரிதல்” என்னும் பகுதியில் “தலைவன் நீடேனென்று நீங்குத” லாகிய துறையில்,

“நம்பிமுன்வைத்தவகப்பொருளேகொண்டுநானாவந்துன்
வெம்பியகாரிகைகைப்பற்றுவேனுரைவிண்ணமுதா
வம்பியல்வாட்கணன் னாலிடையாயலங்காரவெள்ளை
தம்பியையேத்துநம்மாழ்வார்குருகைச்சயிலத்திலே” (296)

என்ற செய்யுளில் “அலங்காரமாகப் பலராமாது தம்பியாகிய கண்ண
பிரானைப் போற்றுகின்ற நம்மாழ்வார் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்
குருகூர்மலையில் தேவாமிர்தம்போன்ற தோற்றத்தினையும் அம்பினது
தன்மையையுங்கொண்ட வான்போலுங் கண்ணையும் அழகிய நூல்
போலும் இடையையு முடையாய்! (தோழி) யான் முன் ஓரிடத்தில்
நம்பி வைத்திருக்கும் இவ்வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த பொருளைக் கைக்
கொண்டு நானேயே மீண்டுவந்து உன் வருந்துகின்ற தலைவியை
மணஞ்செய்து கைப்பற்றுவேன்; இதனை நீ யவட்குரைத்துத்தேற்றி
யிரு” என்னும் பொருளைக் கூறுமுகத்தானே நம்பி முன் வைத்த
அகப்பொருள் (நாற்கவிராசநம்பி என்பவராவியற்றப்பட்டதோர்
அகப்பொருளிலக்கண நூல்), காரிகை, நன்னூல், அலங்காரம் என்
னும் இலக்கண நூல்களின் பெயர்கள் தொனிக்கவைத்திருத்தல்
நோக்கத்தக்கது.

இனி, வரைதல் வேட்கைமென்னும் பகுதியில் (தலைவி) “சுர
வரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல்” என்னுந் துறையில்,

“கதிக்குமகத்தினையின்னியலாமெங்களவியலை
மதிக்குமிறைவரவரவியல் கூறியெம்மாறனையே
துதிக்குமெழிற்குருகூர்வாழ்க்கற்பியல்குழுவதமர்
விதிக்குமொழியியல்செய்யாதேதிர்கொள்ளவேண்டுமின்னே (258)

என்ற செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதில், “தோழி! நடைபெறு
கின்ற இல்லொழுக்கில் இனிய தன்மைத்தான எமது களவொழுக்
கத்தைப் பொருட்படுத்திய தலைவர், வரைவொழுக்கத்தைச்சொல்லி
நமது மாறனைத்துதிக்கு மழகமைந்த திருக்குருகூரில் வாழ்கின்ற
கற்பியலை (இல்லொழுக்கத்தை)க் கருதுதலை மறுது நம்மவர் இது
பொழுதே விரும்பியெதிர்கொள்ளவேண்டும்” என்னுங் கருதிய
பொருளைக்கூறும் போக்கிலே அகத்தினையியல், களவியல், வரை

வியல், கற்பியல், ஒழியியல் என்னும் அகப்பொருளிலக்கண நூற்
பகுதிகளின் பெயர்களையமைத்திருப்பது வியக்கத்தக்கது.

இனி, “பாங்கி தலைவியைப் பாங்கிற்கூட்டல்” என்னுந் துறைக்
குத் தரப்பட்டதான,

“காட்சியுனைக்கணந்தீர்தாலுமையங்கருதிச்சுற்று
மாட்சிமின்னொருந்துணிவான்குறிப்புமறிவ்செல்வோ
மாட்சிசுன்றதுநம்மாழ்வார்குருகைமலர்கொய்துபின்
மீட்சிபுரிகைக்கிளையாங்கினைக்கின்றவேனையிதே” (167)

என்னுஞ் செய்யுளில், “இளையவர்களுடைய நமது ஆயத்தார்கள் பல
மலர்களையுங்கொய்து பின் மீளவெண்ணுகின்ற வேனையிது; (மிக
வேனையாயிற்று) அவரோ உன்னைச்சிறிது காணுதலொழியினும்
ஐயுற்றுத் தம்மையத்தைத் துணிவுபடுத்தும் பொருட்டுக் குறிப்
பறியு மியல்பினர்; ஆதலால் நாம்வினாந்து செல்வோம்” எனக்
குறித்தபொருள்கூறு முகத்தானே காட்சி, ஐயம், துணிவு, குறிப்
பறிதல், மீட்சி, கைக்கிளை, என அகப்பொருளிலக்கணங்களிலே
வழங்குவ குறியீடுகளை அமைத்திருத்தல் பாராட்டத்தக்கது.

இனி, “பாங்கிமதியுடன்பாடு” என்ற பகுதியில் “ஊர்விதைத்
என்னுந் துறைக்குக்காட்டப்பட்ட,

“முறையூர்கருணைத்தென்கோளுரன்போற்றுமுனிவரன்வெள்
ளறையூரொழிற்குருகூர்வரைவாய்முந்தூர்பலர்
ருறையூரெதுசொல்லுநாகூர்மணிமிடற்றோகைகண்ணே
நறையூரனகச்செங்குன் னூர்வனமுலதல்லவரே” (91)

என்ற செய்யுளில் “சங்கையழகாலெவென்று மேற்கொண்ட கழுத்
தினையுங் களிப்புமிக்கவண்டுகள் மொய்க்கின்ற மணமிக்ககூந்தலை
யுஞ் செய்யுன்றையொத்த தனங்களையுமுடைய அழகுமிக்கநங்கை
ரீர்! முறையான்மிகுகின்ற கருணையையுடைய மதுரகவிகளாற்
போற்றப்படுகின்ற முனிசிரேஷ்டரான ஆழ்வார் (எழுந்தருளியிருக்
கின்ற) வெளியகுன்றுகளை (மாடங்களின்) அழகால் வென்
வயர்ந்த திருக்குருகூரில், பொருந்திய ஊர்களோ பல; அவற்றில்
ங்கள் வசிக்குமுடியாது? சொல்லுமின்” என்னுங்குறித்த பொரு

கைக்கூறு மாற்றானே (திருக்கோனார்) திருவெள்ளறை, (திருக்குருகூர், திருவழுந்தூர், உறையூர், திருநாகூர், திருவண்வண்டூர், திருநறையூர், திருச்செங்குன்றூர்) என்னுந்திவ்யதேசங்களின் திருநாமங்க ளமையவைத்திருப்பது போற்றத்தக்கது.

இனி, பாங்கியாற்றவே, மடலேபொருளெனமதித்த இறைவன் “அதனைத் தன்மேல்வைத்துச் சாற்றுத” லாகிய துறையில்,

“இன்றுசுகொண்டிரப்பேனுன்னைநானையுன்னேந்திழையைக்
கூன்றுதசித்திரத்தேயேற்றிமாறன்குருகையெம்பெர்ன்
மன்றார்மடலுறவித்தாராமாமதூரம்பிரக்க
கன்றுகப்பாடுவனாகவிராசனுநானெனவே”

என்ற செய்யுளில் ஆசு, மதூரம், சித்திரம் வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளின் பெயர்களையும் வருத்தமின்றி யமைத்திருத் தன்காண்க.

இனி, இபற்கைப்புணர்ச்சிப்பகுதியில் “முன்னிலையாக்கல்” என்னுந் துறையில்,

“சுனையாடலாசலினையாடல்பந்தொடுத்தோட்டெறியம்
மனையாடலும்விட்டுளானாநீர்சென்மமாயலினே
யினையாடல்கொண்டபிரான்குருகூரிலெய்தாப்பட்டர்க்கை
வனையாடந்தன்மையென்முன்னிலையாகவிளம்புமினே” (8)

என்னுஞ் செய்யுளில், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னுமிடங் கள் தொனிக்கவைத்திருப்பதும்,

“சுண்ணந்தெரிதல்” என்னுந் துறையில்
“அவ்வழிகாட்டுதம்பால் * * * வேற்றுமையின்றிதற்கே” (99)

என அவ்வழி வேற்றுமை என அமைத்திருப்பதுங்காண்க.

இனி, “சின்னா விடைமுத் தமிழ்போன் மொழிவனஞ் சென் றனனே” என்புழி, சிறுகிய நூல்போலுமிடையினையும் முவகைப் பட்ட தமிழ்போலும் (இனிய) மொழியினையுமுடையாள் என்பது பொருள். சின்னூல்—நெமிநாதம் என்னும் இலக்கணநூல். அந்நூ லுணர்த்தப்பட்ட முத்தமிழ்போலு மொழி என்பது தென

(எண்டு “முத்தமிழ்” என்பது தமிழ் என்னுமளவிற் பொருள் குறித்துவின்றது.) “இரங்குவதே ... .. நன்னூல், உணர்ந்தாரல் லார்மனம் போல்வண்ண வாரகுழ லோண்ணுதலே”

என்புழி “நல்ல பல சா ஸ் திர ங் களை யு ங் க ல் லா தா ர் து ன் ப ம் வ ன் து ழி மனம் வருந்துமாறுபோல் நீயும் வருந் தலாமோ” எனத் தலைவன் பிரிந்துழிவருந்திய தலைவிபேரோக்கிய் பாங்கி தேறுதல் கூறுகிறாள். “நன்னூல் (முதலிய இலக்கண நூல் களைக்) கல்லாது சில இலக்கியங்களை மாத்திரங்கற்றவர் இலக்கண நூலெறியறியாதிடர்ப்பட்டுத் தாங்கற்ற கல்வியின் வலியற்ற தன் மையினை நினைத்து மனம்வருந்து மாறுபோல நீ வருந்துவாயோ” என்பது பிரிதொருபொருள். “எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்தும் எழுத்தறிவார்க்காணினிலையாம்” என்றார் பிறரும்.

இனி, “(வெந்தானத் தூங்கல்கைம் மாவென வெண்ணிவிட லுனக்கு, வந்தாம் வினைத்தொகை கொல்லானை காண்” என்புழி “அன்பர் தந்தாவளம் (யானை) படைத்துச் செருக்குற்றாய்; அத னைத் தூங்கல் என்றுங் கைம்மாவென்றுங் கருதிவிடாதே; உனது தீவினையின் தொகுதியே யென்றும், உன்னைக்கொல்லும் யானையே யென்றும் அறி” என்று தலைவிபாணனைப் பழித்துக்கூறுவது பொருள். தூங்கல் (1) யானை (அசையுந்தன்மையுடையது) (2) மெ லிந்துறங்கிப்போயிருக்கும் பிராணி. கைம்மா (1) யானை (கையை யுடைய விலங்கு) (2) கையிலுள்ள (உணவுப்பொருளாகிய) மா. “அதனை எளிதாய் எண்ணிவிடாதே, தீவினைத்திரளாய் உன்னைக் கொல்லவந்த யானையே அது” என்பது போந்தபொருள். இங்கு “வினைத்தொகை கொல்யானை” என, ‘கொல்யானை—வினைத்தொகை’ என்னும் இலக்கணவழக்கை யமைத்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

இனி,

“ * * * * * எம்பாவையன்பா
யோதியகோவையுரையாகப்பொருளோர்வதென்றே” (19)

(பாவைபோல்வாளான இவள் கூறுங் கட்டுரையால் இவளுள்ளக் குத்தை யறிவதெப்பொழுதோ? என்பது கருதியபொருள்.

கோவைக்கிளவிகளால் அகப்பொருளை யறிவதெப்பொழுது? என்ற
தொனியின் நயம் கவனிக்கத்தக்கது.)

என்றும்,

“ஒளியாவெண்ணுற்றதமமெய்யந்தாதியுமுன்வண்ணமும்
வெளியாகிலார்கொடைசோர்” (153)

(இங்கு “மறையாமல் மதிக்கப்படுகின்ற உமது குலமும். உரு
வும் பிறநலங்களும் வெளிப்படின் எவர் மகட்கொடைக்கிசையார்?”
என்று பாங்கி தலைவனைநோக்கிக் கூறுகின்றாள். அந்தாதி, வண்ணம்
முதலிய உமது பிரபந்தங்கள் வெளிப்பட்டால் எவர் பரிசிலுக்
கிசையார் என்னுந் தொனியையுங்காண்க) என்றும்,

“கரையாமிலக்கணத்தொன்றுமுதரணங்காணினுமெய்
யுரையால்வாழ்மனந்தெனியாது”

(எல்லையாகிய இலக்கணவிதிகளே - டொற்றுமையுடைய ர-தா
ரணங்கள் பலவற்றைக் கண்டறிந்தாலும் ஆசானது உண்மையான
உபதேசமொழியாலல்லது சீடர் மனந்தெளிவுபடாது). என்றும்
வருவனவுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும் இவைபோன்ற சிலைடையமமைந்த செய்யுட்கள்
பலவுளவாயினும் விரிவஞ்சி இதனை யிம்மட்டில்வந்து அடுத்த
விஷயத்திற்குச் செல்வேன். குற்றங்குறைகளை அறிஞர் பொறுத்
தருள்வாராக.

(தொடரும்.)

இங்ஙனம்,

ரெ. இராமையங்கார்.

தலைமைத்தமிழாசிரியன்.

கோபாலசமுத்திரம் ஹைஸ்கூல்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்த ப்ரகாசிகை.

காரப்பங்காடு ஸ்ரீமதுபய வேதாந்தவித்வான் சிங்கராசார்யஸ்வாமி,
எழுதுவது.

[63-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி].

இப்படியே ஆழ்வான் திருத்தமப்பனாரான கூடத்தாழ்வான்
பத்ரீவியோகமடைந்த பின்பு ‘நிராஸ்ரீததிஷ்டை’ ‘நிராச்ரமீந
திஷ்டேத’ என்ற ஸாமான்யவிதியை மேற்கொண்டு விவாஹம் பண்
ணிக்கொள்ளாமல், விசேஷதர்மமான பாகவதாநுவர்த்தனத்தை
மேற்கொண்டிருந்தார்.

உடையவர் கிரிமிகண்டனால் ஏற்பட்ட தர்சனோபப்லவ பரி
ஹாரார்த்தமாக தம்முடைய ஆச்ரம விருத்தமான ஆபிசாரத்தை
அறுஷ்டித்தார்.

இப்போதும் உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் உத்தமாச்ரமிகள் தம்
ஆச்ரம விருத்தமான அக்கிகார்யமான சக்ராங்கனம் மதஸ்தாபநம்
முதலான கார்யங்களைச்செய்து போருகிறார்கள்.

பட்டர், திருப்பூர உத்ஸவத்தில் ஸந்த்யாகாலம் அதிக்ரமிக்கிற
தென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஜ்ஞாபிக்க இன்றைய ஸந்தியாதிக்ர
மத்துக்கு யமன் நம்மை தண்டிக்கமாட்டான் என்றருளிச்செய்தார்.

(‘ஸுகுரே குவபுதாஃ வுஃஸாஃ யதி கரே வியுஃ வதி’)

தஸுகுரேதே ப்ரகுவபுனிதிஸு கொடெய்யா ஸஹஷ்டயஃ

“மத்கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம் யதி கர்மவீலும்பதி

தத்கர்மதே ப்ரகுர்வந்தி திஸ்ர கோட்யோ மஹர்ஷய:

என்ற ப்ரமானத்தால் பகவத் கைங்கர்ய காலத்தில் விடப்பட்ட
நித்ய கர்மங்களை முப்பதுகோடி மஹருஷிகள் செய்கிறார்கள் என்று
ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரண ச்ருதப்பிரகாசி
கையில்,

“தநுக்ஷம் கார் தெஷு வெஷாவிராயிக்ஷம் சூயீ யஜே
த்யாமஸு ததெத்ராக்ஷாஸு க்யம் சிவாதி ஸ்யுதீநாம் வெஷாநு
ரொயிக்ஷம் தெஷு சூயீ வெஷாதாஸு ஹொத்ராதி வாரித்யாம
சுவெத உதூத்யாஸு யஜேஸு ப்ரதிவாடி சாமக்ஷாஸு யடி
ஹரொவ விரஜேத் தஹரொவ ப்ரவஜேஸு; உத்யாதிவிஃ ப்ரத்யக்ஷ
ஸூகி விரொவ தஜியாநாஸு தநுக்ஷமகௌந ஸ்யுதீநாம் மவெ
தவிராஜக்ஷரிதிவெஸு கிம்வொஃ சூயீ யஜேணா ஸம்புகு உடி
யஜே ஜிஜ்ஞாஸிதா ஓம் வொ ஜிஜ்ஞாஸித உதி ப்ரத்யக்ஷ ஸூ
கி விரொவ சூயீவொதித யஜே விஸெஷத்யாமஸு தநுக்ஷ
தயா வொத்ரா சூவவஸாம் தவெஷ விராஜக்ஷம்”

“நங்கதம் கார்த்ஸந்யே வேதாவிரோதித்வம் த்ரயீ தர்ம த்யா
கஸ்ய தத்ரோக்த்வாத் கதம் மந்வாதி ஸ்ம்ருதீநாம் வேதாநுரோதித்
வம் தேஷு த்ரயி சோதிதாக்கி ஹோத்ராதி பரித்யாக முகேந சதுர்த்
தாச்ரம தர்மஸ்ய ப்ரதிபாத்ய மாநத்வாத் யதஹரேவ விரமேத்த தஹ
ரேவ ப்ரவ்ருஜேத்; இத்யாதிபி: ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதி பிரேவ தத்விதாநாத்
தந்மூலத்வேந ஸ்ம்ருதீநாம் நவேத விருத்தத்வமிதிசேத் கிம்போ: த்ர
யீ தர்மேணா ஸம்யுக்த இதம் தர்மம் ஜிஜ்ஞாஸிதா ஓம் போஜி ஜ்ஞா
ஸித இதி ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதி ஸித்தத்வாத் த்ரயீ சோதித் தர்ம
விசேஷத்யாகஸ்ய தந்மூலதயா பாஞ்சராத்ரவசஸாம் நவேத விருத்தத்
வம்” என்று இவ் வர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது.-வேதோக்த தர்மங்களைவிடச் சொல்லியிருப்பதால்
பாஞ்சராத்ரம் வேதத்துக்கு அவிருத்தமென்பது கூடாதென்னில்; மந்
வாதி ஸ்மிருதிகள் வேதத்திற் சொல்லிய அக்ரிஹோத்ராதிகளைவிட்டு
ஸந்யாஸத்தை அநுஷ்டிக்கச் சொல்லியிருக்கவும் அந்த ஸ்மிருதிகள்
வேதத்துக்கு அவிருத்தமாவதுபோல பாஞ்சராத்ரமும் வேதாவிருத்
தமாம்; ஆனால் “எப்பொழுது வைராக்யமுண்டாகிறதோ அப்பொ
ழுது ஸந்யாஸம் பண்ணிக்கொள்ளவேணும்” என்ற ப்ரத்யக்ஷ ச்ரு

தியை அநுஸரித்துச் சொல்லியிருப்பதால் ஸ்மிருதிகள் வேத
விருத்தமாகாதென்றால், அப்படியே இங்கும் “வேதத்திற் சொல்லப்
பட்ட தர்மத்தைச் சாராதவனுப் இந்த தர்மத்தை யறியவேணு
மென்று இச்சிக்கிறாய்” (என்ற வினாவும் அதற்கு) “வேதோக்த
தர்மத்தைச் சாராமல அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன்”
என்ற விடையான ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிபிரூப்பதால் இத்தை அநு
ஸரித்துச் சொல்லிய பாஞ்சராத்ரமும் வேதவிருத்தமாகாது; எப்
படி ஸந்யாஸிக்கு க்ருஹஸ்த தர்மம் அநநுஷ்டேயமோ அப்படியே
பாஞ்சராத்ரோக்த ‘விசேஷ தர்மநிஷ்டனுக்கு வேதோக்தமான
ஸாமான்ய தர்மம் அநநுஷ்டேயம் என்பதாம்.

ஆனால் ஸந்யாஸி க்ருஹஸ்த தர்மத்தை லோக ஸங்க்ரஹார்த்த
மாக அநுஷ்டியாததுபோல் ப்ரபத்தி நிஷ்டனும் லோக ஸங்க்ர
ஹார்த்தமாக வைதிக தர்மங்களை அநுஷ்டியாதிருக்கலாமோ வென்
னில்; இங்கு நிஷேதமிருந்தபோதிலும் “கவிஸ்வாய யஜேணாம்
வாமநாய கௌஸ்ய சநீஷீ வெஷிகாஹாரம் சநஸாவி நலவ
யெஸு” “அலிபலவாய தர்மானாம் பாலநாய சூலஸ்யச மநீஷீ வைதி
காசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத்” என்கிற விசேஷ விதியிருப்பதால்
ப்ரபந்நன் வைதிக தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்படி ஏற்பட்டது. அப்
படி ஸந்யாஸி அநுஷ்டிக்கும்படி விசேஷ விதியில்லாமையால் அவ
னுக்கு அநுஷ்டானம் ஏற்படவில்லை. நித்ய நைமித்ய தர்மங்கள்
“பரித்யஜ்ய” என்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்க அதற்கு அபனாதமாக
“சநீஷீ வெஷிகாஹாரம் சநஸாவி நலவயெஸு” என்று புந:
ப்ரஸவவிதி ஏற்பட்டிருப்பதால் விஹிதத்வ புத்யா அநுஷ்டிக்கப்
படும்; நித்ய நைமித்திகங்கள் நிஷேத விஷயமென்றும், லோக
ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்படும் நித்ய நைமித்திகங்கள்
தத்பவாதமான புந:ப்ரஸவவிதி விஷயமென்றும் கண்டுகொள்க.
ஆகக் கீழ் நிரூபித்தபடி ஸங்கல்ப பேதத்தாலே கர்மபேத மேற்படு
கிறபடியால் இப்படி விஷயவிபாகம் பண்ணத் தட்டில்லை.

இப்படியன்றிக்கே, ‘மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத்’
என்றது; அசத்தியால் ஏற்படுகிற த்யாகத்தினுடைய அநுவாதம்

என்று சொல்லும்படித்தில் இப்படி விதிக்குவிபாகம் பண்ணமுடிபாமைபால் சக்தியேற்படும்காலத்தில் அதுஷ்டிக்கப் படுமவைகளான நித்ய நைமித்திகங்கள் கைங்கர்ப புத்யா அதுஷ்டேயங்கள் என்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை. ஆக நித்ய நைமித்திகங்கள் அதுஷ்டானத்தால் ஏகரூபமாயிருந்தபோதிலும் ஸங்கல்பபேதத்தால் வேறுபடுதலால் ஸ்வரூபத்யாகபக்யம் உபபந்நமாம். இதுவே புத்தித்தியாகபர்யவஸந்நமுமாம். விசேஷதர்மாதுஷ்டாநத்தால் தடைபட்டகாலத்தில் ஸர்வாத்மநா அநதுஷ்டாநம் ஏற்படுவதால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அதுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை என்பதற்கும் விரோதமில்லை. இப்படி அதுஷ்டிப்பது ராகப்ராப்தமாகையால் அங்கநாபரிஷ்வங்கனம்போலே போகரூபமாயிருக்கும். பர்த்ருவிஷயத்தில் பதிவ்ருதையானவளுக்கு வைதமாகப் பண்ணும் பணிவிடையிற் காட்டிலும், பரிவாலே செய்யும் பணிவிடை அடிக்கழஞ்சு பெற்றதாயும், பர்த்ரு முகோல்லாஸத்துக்குக் காரணமாயு மிருப்பதுபோல ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மாதுஷ்டாநம் போகரூபமாயும் பகவந் முகோல்லாஸ ஹேதுவாயுமிருக்கும்.

இந்த விஷயத்தை “கூயப்யாக் ஸ்ரீதெயுவகாரிதஃ” “சூர்யாத் ப்ரீத்யைவகாரிதஃ” என்று ஆளவந்தா ருளிச்செய்தார். தேசிகனும் “ராமதஃ பூவ்யத்யுவவதெதஃ” “ராகதஃ ப்ரவ்ருத்யுபபத்தே” என்று அருளிச்செய்தார்.

பாஞ்சராத்ர ரகச்யத்தில், ப்ரபந்நன் அதுஷ்டிக்கிற நித்திய நைமித்திகங்கள்-லீலாத்யுதமென்றும், மற்றவர்கள் அதுஷ்டிக்கும் அவைகள் பணபந்தத்யுதமென்றும் அருளிச்செய்தார். இதன் தாத் பர்யமாவது:- ஒரு நதி தீரத்தில் வழிப்போக்கர் பலர்கூடி, ப்ரவாஹ மிகுதியாயிருந்தபடியால் ஓடத்தில் ஏறிப்போகவேண்டி யிருந்த போது ஓடம்வரவிளம்பிக்க அது வரும்வரையில் சூதாடத்தொடங்கினார்கள். அவருள் சிலர் பந்தயம் வைத்தாடினார்கள்; சிலர் லீலார்த்தமாகவே ஆடினார்கள். ஆட்டம் முடிவதற்குள்ளாக ஓடம் வந்துவிடவே லீலாரூபமாக ஆடினவர்கள் உடனே ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு ஓடத்திலேறி அக்கரை போய்விட்டார்கள். பந்தயம் வைத்தாடினவர்கள் ஆட்டம் முடியாமையால் ஓடமேறமுடியவில்லை.

அப்படிப்போல் ப்ரபந்நர்கள் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அதுஷ்டிப்பவரானாலும் இச்சானுகுணமா யதுஷ்டிக்கவும், அதுஷ்டிக்காம விருக்கவும் கூடும். மற்றவர்கள் பந்தயம்வைத்துச் சூதாடுபவர் போலே கர்மங்களை முடித்தே கடைத்தேறவேணும் என்பதாம்.

ஆதலால் கீழ் நிரூபித்தபடி விசேஷ தர்மத்துக்கு விரோதம் ஏற்பட்டால் அப்போது நித்ய நைமித்திக கர்மாதுஷ்டாநம் அநாவச்யகமென்று ஏற்படுகிறது.

மேலும், பாசுவநத்தில் பதினென்றாம் ஸ்கந்தத்தில் “ஷெவ ஷிபு ஹிதாசுரீ நுணாஃ வித்யுணாஃ நகிஃகரோநாயபூணீவ ராஜிவ” “தேவர்ஷி பூதாத்ம ந்ருணம் பித்ருணம் நகிங்கரோநாயம் ருணீசராஜந்” என்கிற சுலோகத்தில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வேச வரனிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவதைகளான பிறருக்கு கிங்கரனுமன்று ருணியுமன்று என்று சொல்லியிருப்பதால் ருண (கடன்) நிவிருத்தியர்த்தமாகவேணும், கிங்கர பாவத்தாலேனும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அதுஷ்டிக்கவேண்டிய தில்லை யென்றேற்படுகிறது. ஆதலால், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும் யதோசிதம் லோக ஸங்கிரஹார்த்தமாகவே அதுஷ்டிக்கவேணுமென்பதுவ்யக்தம். இந்தவிஷயம் மேலே நிரூபிக்கப்படும். இப்படி த்யாகம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

“ஓமித்யாத்மாநம்யுஜீத” என்றும், “ஸ்ரீதேவாஸிஹிநெருண” “ஸ்ரீமதாமூலமந்த்ரேண” என்றும் ப்ரணவம் அஷ்டாக்ஷரம் இவைகளும் மந்த்ரங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. “ஸாரணவ்யஜ்யம்ஜீத ஸூகஸிதாந்ஹி நிக்ஷிபெசு” “சரணம் வ்ரஜ்யும்ஜீத ஸ்வாத்மாநம் மயிநிக்ஷிபேத்” என்று விதிப்ரகாரமும் வேறுபட்டிருக்கிறது. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிற ந்யாஸ வித்யைக்கு “தடுஸ்ய வாவிஷ்ய” “தஸ்யைவம்வீதுஷ்” என்கிற சுருதியின்படி புருஷ வித்யை அங்கமாக ஏற்படுகிறது அந்த ந்யாஸவித்யை வைதிக மந்த்ரங்கிகையாகையால் த்ரைவர்ணிகாதிகாரையாயிருக்கிறது. இந்த விஷயம் நிக்ஷிபரகச்யத்தில் தேசிகனானருளிச் செய்யப்பட்டது.

இவைகள் பரம்பரம்பித்தங்கள் யிருக்கும்படித்தில், 'தலூகதூ
ஸகெஷா' 'தவஸாஜிதிகோஹ' 'ஸதூஸஸூர' இதூ
கஸூரணாமகி ரிதூ' 'தஸ்மாத் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாமதிரிக்
தமாஹு:' 'ஸத்யாஸ ஸ்த்யாக இத்யுத்த:சரணாகதி ரித்யபி' என்று
அபிநங்கனாகச் சொல்லுமது கூடும்படி எங்கனெயென்னில், பக்தி
தனித்து உபாயமாயிருக்கச் செய்தேயும், 'ஹவது ஹதி லிபி
யவசெ' 'ஸூதரு' 'பொலித வாஹி யுதூ' 'கோகூரூஷ'
'பகவந் பக்தி மபிப்ரயச்சமே' 'ஸ்தாந்ரயோதித பரபக்தி யுத்தம்
மாம்குருஷ்வ' என்கிற ப்ரமானங்கலின்படி சரணாகதிக்கு பலமா
யிருப்பதுபோல் சரணாகதியினுடைய பலமாய் வருகிற பரத்யாஸ
முதலானவைகள் கார்யத்தைத் தாரணமா யுபசரித்துச் சொல்வது
போல் சரணாகதியென்று வ்யவஹரிக்கப்படும், மற்ற விஷயங்கள்
மேலே விவரிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

Maran's Dog ,Toronto, Canada

Maran's Dog ,Toronto, Canada

உலகமெங்கும் பிரசித்திபெற்றது.
மணிஸ் பெயின்பாம்.

அர்ஜுனஞ்சனம்.

எல்லாவித

தவநோய்களுக்கும்

கைகண்ட ஓளவுதம்.

விவஸ அனா 8.

வியாபாரிகளுக்கு கைகண்ட ஓளவுதம்.

சோல் ரஜண்ட்.

ஜே. ஆர். வெங்கட்டராமலு நாயுடு.

ஓ. சுவாண்காரத் தெரு.

திருச்சிஞ்ஞப்பள்ளி.

இதில் குணமில்லையென்று குறிப்பவர்களுக்கு

இனம் ரூபாய் 100.

அந்நிய நாடுகளிலும் தன்குபதித்துமெடல்பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண டெண்டல் பாம்.

தத்தவியாதிகளைப்போக்கி பற்களை உறுதியாக்கும்,

பற்பொடி.

எல்லா கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

பாட்டில் விலை அனா 4.

வியாபாரிகளுக்கு தக்ககமிஷன் கோடுக்கப்படும்.

ஏஜண்டுகள் தேவை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண & கோ., மன்னார்குடி.

விளம்பர விகிதம்.

எல்லா ஆர்டர்களும் மணியார்டர்முலம் அனுப்புவதுடன் முழுவிவரமும் தெளிவாய் எழுதவேண்டும்.

எங்களுடைய பத்திரிகை பிரதிமாசம் 1500 காப்பிகள்வரை பல ஊர்களுக்கும் போகின்றதினால், விளம்பர சமாசாரம் கொடுக்கிறவர்கள் அடியில் குறிப்பிட்டிருக்கிற விகிதப்படி நங்களுக்கு தேவையான காலத்திற்கு ஆர்டர் கொடுக்க வேண்டுகிறோம்.

பக்கம்	1 மீ	3 மீ	6 மீ	1 வரு
முழு பக்கம்	ரூ. 3-0-0	8-0-0	15-0-0	33
அரை பக்கம்	ரூ. 1-8-0	4-0-0	8-0-0	18
கால் பக்கம்	ரூ. 0-12-0	2-0-0	4-0-0	8

ஹரிஸமயதிவாகரம் அச்சியத்திரசாலை மதுரை.

இந்தப் பிரஸ், தெற்குமாரட்டுத்தெரு 239-ஊர். வீட்டில் ஸ்தாபிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதிலிருக்கின்ற அச்ச முதலிய சாமான்களெல்லாம் புதியவைபாகத் தருவிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு ஸம்ஸ்கிருதத்திலும், தமிழிலும், இங்கிலிஷிலும், புஸ்தகங்களும், பத்திரிகைகளும், லெட்டர்பேப்பர் கார்ட், கவர், ஹெட்டிங்குகளும், ரசீது, உண்டியல், பிஸ்பாரம், குறிப்பு, பேரேறி, சிட்டை முதலிய எல்லா அச்ச வேலைகளும், ரூலிங், பைண்டிங் முதலிய வேலைகளும் குறித்தகாலத்தில் குறைந்த சார்ஜில் மிகவும் சுத்தமாகச் செப்து கொடுக்கப்படும். எல்லா நண்பர்களும் தங்கள் வேலைகளை இந்த அச்சியத்திரசாலைக்கே கொடுத்துதவிப்பிரிய வேண்டுகின்றேன்.

இங்ணம்,

மாளேஜர்.

239. ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்.

தெற்குமாரட்டுத் தெரு, மதுரை.